

Siellä ne odottivat, oven toisella puolella. Hiljaisina ja jähmeinä kuolleiden sydämiensä kanssa. Heidi kuittasi itsensä ulos laboratorion seinään asennetun laitteen avulla. Hän puristi kätensä avainnippun ympärille ja seisoi oven edessä. Hän ei halunnut mennä sinne. Terveyskeskuksen laboratorio oli rakennettu niin, että sieltä poistuakseen piti kävellä odotusaulan läpi. Heidn työpäivä oli päättynyt työajanseurantalaitteen hyväksyvään piippaukseen, ja nyt olisi vain lähdettävä, poistuttava niiden läpi, jätettävä iltapäivän työt muulle henkilökunnalle.

Laboratoriohoitaja puri poskeaan niin, että sattui. Sitten hän kohotti kätensä ja työnsi oven auki. Heidi yritti ottaa huolettoman ilmeen, mutta häneen kääntyvät katseet odotustilassa sai otsan kurtistumaan tahattomasti syvään ryppyyn. Ne kaikki tuijottivat häntä häpeilemättä – etsien heikkouksia, alistaen, vaatien ja painostaen. Katseissa oli ahnasta ja eläimellistä tuomintaa. Kaikki ei ollut niissä kohdillaan, jotain puuttui. Kenties sydämen sinussolmukkeen aloittama sähköimpulssi, joka kulkisi normaalisti koko johtoradan läpi ja saisi ensin eteisten ja sitten kammioden lihassolut supistumaan puristaen verta eteenpäin. Tilalla oli vain kuollut elin. Ensimmäinen niistä oli saapunut näytteenottoon yhdeksän maissa. Apaattisen oloinen keski-ikä lähestyvä nainen oli odottanut aamuruuhkassa vuoroaan. Päivystyslääkäri halusi hänestä sydänfilmin. ”Sattuuko rintaan?” Heidi oli kysynyt asetellessaan elektrodeja naisen vaalealla iholle. Tietokoneelta tulostetusta pyynnöstä oli näkynyt, että rouva kärsi ahdistavasta paineesta ja kivusta sydämen kohdilla. Hän kysyi tämän silti aina EKG-potilailta, ehkä enimmäkseen jutustellakseen. Nainen oli jatkanut hiljaisuutta välinpitämättömyydellään. Kipua ei eleistä ja ilmeistä olisi saattanut arvata. Mutta tätä Heidi enää noteerannut. Kone ei piirtänyt minkäänäköistä käyrää. Oliko se rikki? Kaikkensa yritettyään neuvokas laboratoriohoitaja oli kärränyt huoneeseen toisen EKG-laitteen, joka jätti yhtä lailla tekemättä työnsä.

Naapurihuoneen kollega ei saanut autettua epätoivoista Heidiä. Lopulta hän oli lätkäissyt muutaman elektrodin Heidn raajoihin, jolloin paperille tulostui epäselvää käppyrää. Vika oli siis potilaassa. Rouvaa oli kierrätetty ympäri terveyskeskusta. Parin tunnin päästä hänet palautettiin laboratorioon – nyt hänestä tarvitsisi ottaa verikokeita. Ne Heidi oli saanut otettua vaivatta. Huolestunut nuori lääkäri oli määrätty naisen mukaan. Hän katsoi kummissaan, kun vakuumputket täyttyivät kohisten tummanpunaisesta verestä. ”Ultran mukaan sydän ei lyö. Siis lainkaan”, lääkäri oli kierrellyt hermostuneena potilaan ympärillä ja katseli pulppuavaa verta lähempää ja kauempaa. Nainen vaikutti täysin välinpitämättömältä tilannetta kohtaan. Hän vain tuijotti estottomasti harmailla silmillään laboratoriohoitajaa. Sitten niitä oli tullut lisää. Kaikki olivat valittaneet huonovointisuutta ja rintakipua. Odotusaula täyttyi. Ajan kuluessa tuskaiset ilmeet ja inhimmilliset eleet alkoivat vähetä. Kohta aula hiljeni, ja masentunut ilmapiiri laski harmaan hunnun odottavien asiakkaiden päälle. Potilaat vaikuttivat silti kaiken flegmaattisuutensa takana aggressiivisilta. Heissä oli jotain outoa. Heidi nielaisi ja rohkaisi mielensä. Hän käveli äänettömästi pehmeäpohjaisilla työkengillään odotustilan läpi. Jokainen seuraava katse nipisti häntä. Heidi painoi hissinnappia. Se tuntui harkitsevan kestävämmän pitkiä aikoja jossain, kunnes vihdoinkin suvaitsi saapua. Heidi astui metallikorin perälle.

Tummahiuksinen mies vaappui hitaasti hissinn eteen ja käänsi katseensa naiseen. Älä tule tänne, Heidi rukoili, muttei kehdannut painaa nappia, joka sulkisi hissinn ovet. Automaattiovet humisivat ja alkoivat sulkeutua. Hermostuttava mies astui askeleen lähemmäs. Heidi tuijotti pelokkaasti takaisin ja piilotti nyrkkiin puristuvat kädet selkäänsä taakse. Juova odotustilaan pieneni, kunnes se katosi. Lattia nytkähti jalkojen alla, ja hissi aloitti laskeutumisensa. Mitä tämä on, Heidi ahdistui ja pyyhkäisi sormilla ohimoaan. Ihon alla tuntui pullistuneet suonet. Kainaloissa pisteli. Hissi saavutti halutun kerroksen. Oviaukon edestä pyyhkäisi kaksi hoitajaa. Laitoshuoltaja työnsi siivouskärryään toiseen suuntaan. Tuttu näky palautti Heidn normaaliin

maailmaansa. Hän laski kohonneet hartiansa ja siirtyi käytävään. Heti oikealla oli pukeutumistilan ovi. Nainen puikahti sinne ja koetti perässään, että ovi meni varmasti kiinni. ----- Postikasa läsähti rappukäytävään. Väliovi oli kiinni, joten ulko-oven avautuessa pystyyn jääneet sanomalehdet ja mainospaperit levisivät kivilattialle. Heidi keräsi ne kasaan ja siirtyi sisälle. Hän oli päässyt ennätysajassa kotiin. Liikenne oli ollut kohtalaisen hiljaista, vaikka kello oli kolme. Käsilaukku ja kotiavaimet jäivät eteisen lipaston päälle. Ulkovaatteet putosivat lattialle kenkien peitoksi. Heidillä oli kova tarve pestä kätensä, ennen kuin koskisi mihinkään. Hän katsoi saippuaista vettä ja punertavia käsiään. Miten ihminen saattoi elää ilman sydäntä? Millä mekanismilla veri kiersi? Voisiko niitä olentoja kutsua edes eläviksi? Heidi nosti märän käden ranteelleen ja etsi siitä pulssin. Pieni elohiiri pomppi tasaiseen tahtiin. Olohuoneeseen tultuaan hän laittoi television automaattisesti päälle. Hän kaipasi kotiinsa ääntä. Viisilapsisen perheen vanhimpana Heidi ei osannut toimia hiljaisuudessa. TV-ruudun ylä- ja alalaidassa kulki oranssit tekstilaatikot. Kirjaimet vyöryivät toistensa perään. Vakavakasvoinen mies seisoj mikrofoniin kera ulkona kovassa tuulessa. >Hätäläki velvoittaa kaikkien sairaaloiden ja terveyskeskusten lääkärin, sairaanhoitajien ja laboratoriohoitajien saapumisen työpaikalleen. Röntgenhoitajista kolme neljäsosaa vaaditaan ilmaantumaan töihin. Toimeenpano laissa määrätuille kohdille tapahtuu viivyttelämättä.< Heidi jäi tuijottamaan lähetystä kaukosäädin kädessään. Ne halusivat hänen palaavan laboratorioon. Samassa puhelin soi. Se säikäytti naisen kovalla äänellään. Kaukosäädin kirposi hänen jäykistyivistä sormistaan ja kimpoili lattialle. Sirkuttelevan laitteen tuijottaminen ei hiljentänyt sitä. Näytössä luki laboratorion osastonhoitajan nimi. Heidi nosti nopein liikkein kaukosäätimen parketilta. Hän painoi niin monta kertaa sen nappia, ettei televisiosta kuulunut enää mitään. Sitten hän asteli hätäisesti eteiseen, kaivoi lipaston ylimmästä laatikosta avaimen ja väänsi ulko-oven takalukon kiinni. Heidi tarkasteli arvioiden ovea ja päätti sujauttaa vielä varmuusketjun paikoilleen. Olohuoneen pöydällä oleva kännykkä lakkasi metelöimästä. Heidi epäröi hetken laite käsissään, mutta painoi sen lopulta kokonaan kiinni. Hän sulki jokaisen huoneen verhot ja käpertyi sohvalle paksun punaisen huovan alle. Nainen tuijotti lähes hypnoottisesti television välkehtivää ruutua. Oliko tämä jonkin alku? hän ajatteli peloissaan. Sydän sykki hänen rinnassaan entistä kiivaammin adrenaliinin nostaessa panoksiaan. Vai oliko tämä jonkin loppu?